

# END OF DAYS

a vég napjai



A trilógia  
csattanós befejezése.

*finep*  
*selection*

S U S A N E E

S U S A N E E

# END OF DAYS

a v é g n a p j a i

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Azon olvasóimnak, akiknek Penrynhez hasonlóan nehéz a sorsuk,  
idő előtt kellett felnőniük, és akiknek fogalmuk sincs,  
valójában milyen lehetőségek rejlenek bennük.  
Megedzett benneteket az élet, akárcsak Penrynt.  
De hozzá hasonlóan ti is erőt meríthettek  
a megpróbáltatásaitokból.*

# 1

A MERRE CSAK ELHALADUNK, alattunk lent menekülnek az emberek. Amint megpillantják a fejük fölött a rajunk sötéten gomolygó árnyát, futásnak erednek.

Elszenesedett, romos és jórészt elhagyatott városrész fölött repülünk. San Francisco valaha a világ egyik legszebb városa volt jellegzetes villamosaival és híres éttermeivel. Turisták lepték el a Halászok rakpartját és bolyongtak a kínai negyed zsúfolt sikátoraiban, most pedig a szeméten marakodnak a lerongyolódott túlélők, és rémült nőkkel erőszakoskodnak. Mikor meglátnak minket, besurrannak az árnyékba, és meglapulnak. Csak azok nem bújnak el, akik a két-ségbeesésnek már olyan fokára jutottak, hogy inkább maradnak a nyílt terepen, mert legalább abban a néhány másodpercben, amíg elhúzzunk fölöttük, nem kell tartaniuk a bandáktól.

Alattunk egy lány széttárt karokkal heverő halott fölé görnyed. Észre sem vesz minket, de az is lehet, hogy csak nem törődik velünk. Időnként fény csillan egy-egy ablakban, talán távcsövön át figyelnek, vagy puskával céloznak ránk, míg elhaladunk fölöttük.

Nem semmi látvány lehetünk. A skorpiófarkú, ember méretű sás-kákból álló felhő elhomályosítja az eget. És az egésznek a közepén, hatalmas szárnyait kitérve, egy tinédzser lányt cipelő démon repül.

Mert Rafi démonnak tűnhet bárki szemében, aki nem tudja, hogy kölcsönszárnyakon repülő arkangyal.

Biztos azt hiszik, hogy elrabolt egy lányt. Fogalmuk sincs, mennyire biztonságban érzem magam a karjaiban, hogy a fejemet a nyaka meleg hajlatában pihentetem, mert imádom a bőre érintését.

– Mi, emberek, mindig így nézünk ki fentről? – kérdem.

Válaszol. Érzem a rezgést a torkában, és látom, hogy mozog a szája, de nem hallok semmit, a sáskaraj zúgása elnyom minden más hangot. Talán jobb is. Az angyalok szemében valószínűleg úgy nézhetünk ki, mint a csótányok, amik rohannak elrejtőzni az árnyékban. Pedig nem vagyunk csótányok, sem majmok vagy korcsok, nem számít, mit gondolnak rólunk az angyalok. Ugyanazok vagyunk, akik voltunk. Legbelül biztosan. Legalábbis remélem.

Oldalt pillantok az összevagdostott húgomra, aki mellettünk repül. Folyton emlékeztetnem kell rá magamat, hogy Paige még mindig az a kislány, akit annyira szerettem. Jó, talán mégsem egészen ugyanaz. Beliel összeaszott testén lovagol, amit a sáskák úgy húznak, mintha gyaloghintó volna. Beliel csurom vér, úgy néz ki, mintha már halott volna, pedig még él. Nem mintha nem szolgált volna rá, de egy részem még mindig képtelen napirendre térni a dolog primitív kegyetlensége felett.

Szürke sziklasziget tűnik fel előttünk a San Francisco-öböl közepén. Az Alcatraz, az egykori hírhedt börtön. A sziget fölött forgószélként örvénylenek a sáskák. Annak a rajnak egy része, ami itt maradt, amikor Paige néhány órája segíteni hívta őket.

Az Alcatraz mögött egy másik szigetre mutatok. Ez nagyobb és zöldőbb, nem látni rajta épületeket. Azt hiszem, az Angyal-sziget lehet. Nem valami bizalomgerjesztő név, de az Alcatraznál csak jobb hely lehet. Nem akarom, hogy Paige azon a pokoli sziklán legyen.

Kikerüljük a sáskafelhőt, és a nagyobbik sziget felé vesszük az irányt. Intek Paige-nek, hogy jöjjenek utánunk. A sáskája és a közvetlen közelében lévők követnek minket, de a többség csatlakozik az Alcatraz fölött köröző rajhoz, tovább duzzasztva a sötét tölcser méretét. Néhányan láthatóan összezavarodnak, először utánunk indulnak, aztán elkanyarodnak és visszafordulnak az Alcatraz felé, nyilván késztetést éreznek, hogy beleolvadjanak a rajba.

Csak egy kisebb csapat sáska marad velünk, mikor az Angyal-sziget fölött keringve leszállóhelyet keresünk.

A kelő nap fényében smaragdzölden ragyognak az öblöt övező erdők. Az Alcatraz mögött látni San Francisco jellegzetes épületeinek az égboltra vetülő körvonalait. Ez a panoráma valaha lélegzetelátlító lehetett. Most úgy néz ki, mint egy töredezett, hiányos fogsor.

A nyugati parton, a víz mellett szállunk le. A szökőár nyomán téglatörmelék borítja a fövenyt, a domb egyik oldalán kidőlt fák hevernek mindenfelé, míg a másik oldal szinte érintetlen.

Amikor földet érünk, Rafi elenged. Mintha egy évig kapaszkodtam volna belé. A karom szinte odafagyott a vállára, a lábam teljesen elgémberedett. A sáskák is úgy tántorognak, mintha ugyanezzel a problémával küszködnének.

Rafi jobbra-balra hajtja a nyakát, és tornáztatja a karjait. Denevérszárnyait összehajtja, és eltünteti a háta mögött. Még mindig rajta az álarc, amit a Fészekben a mérszárlássá fajuló partiban viselt: sötétvörös, ezüsttel hintve, és a szájától eltekintve teljesen eltakarja az arcát.

– Nem akarod levenni? – Rázogatom a kezem, hogy kiálljon belőle a zsidbadás. – Úgy nézel ki, mint a Vörös Halál démonszárnnyal.

– Az jó. Minden angyalnak így kéne kinéznie.

A vállait mozgatja. Gondolom, nem túl kényelmes, ha valaki órakon át lóg rajta. Miközben az izmait próbálja ellazítani, ébersége egy

pillanatra sem lankad, tekintetével a hátborzongatóan csendes környéket pásztázza.

Állítok a vállamon átvetett szíj hosszán, hogy a játék mackónak álcázott kard könnyen elérhető magasságban, a csípőmnél legyen. A húgomhoz lépek, hogy segítsek neki leszállni Belielről. Ahogy közelebb érek hozzá, a sáskái rám sziszegnek, skorpiófullánkjaikkal felém csapnak. Megtorpanok, a szívem kalapál.

Rafi abban a pillanatban mellettem terem.

– Hagyd, hogy ő jöjjön hozzád! – mondja halkán.

Paige lekászálódik Belielről, apró kezével megsimogatja az egyik sáskát.

– Nyugi! Semmi baj. Ez csak Penryn.

Lenyűgöző látvány, ahogy ezek a szörnyetegek engedelmeskednek a kishúgomnak. Egy darabig még gyanakodva méregetnek minket, aztán Paige becéző hangjának hallatán lassan leeresztik a fullánkjukat. Kifújom a visszatartott levegőt, és lassan elhárítunk, hagyjuk, hogy Paige lecsillapítsa őket.

Paige lehajol, és felveszi Rafi levágott szárnyát. Végig rajta feküdt. A tollak koszosak és töredezettek, de máris kezdik visszanyerni a formájukat. Megértem, hogy Rafi levágta Belielről, nehogy a sáskák aszottra szipolyozzák a démon testével együtt, de a legjobb lett volna, ha nem kell ilyet tennie. Most találnunk kell egy orvost, aki visszaoperálja Rafira, mielőtt teljesen elhal.

Elindulunk a part mentén, és hamarosan két evezős csónakot pillantunk meg, egy fához kikötve. Úgy tűnik, a szigetnek már vannak lakói. Rafi int, hogy lapuljunk meg, és elindul a lejtőn felfelé.

A domboldalban egykor házsor állt. Az alacsonyabban fekvő részen csak a betonlapok maradtak meg, elázott és sófoltos gerendák törmelékével borítva. De feljebb több bedeszkázott épület is épen

maradt. Sietve a legközelebbi épület mögé húzódunk. Talán raktár-féleség lehetett. A többi épülethez hasonlóan ez is fehér deszkákkal van beszögelve. Úgy néz ki, már jóval a Nagy Támadás előtt bezártak itt mindent.

Mintha egy szellemváros lenne, kivéve fent a dombon az öbölre néző házat. A fehér léckerítéses, viktoriánus épület sértetlen maradt. A környéken ez az egyetlen otthonos kinézetű ház, aminek még nem kopott meg a festése. Egyedül ezen látszik az életnek valami nyoma.

Nem látok semmi fenyegetőt, olyat meg végképp nem, amit a sáskák ne tudnának elriasztani, de persze nem is nagyon nézegetek, igyekszem meglapulni. Rafit figyelem, ahogy szárnyra kap, és a dombtető felé veszi az irányt, az épületek és a lombok fedezékében igyekszik a ház felé.

Amint közelebb ér, puskalövés töri meg a csendet.



## 2

**R**AFI A SZOMSZÉDOS ÉPÜLET FALÁHOZ LAPUL.  
– Nem akarunk bántani senkit – kiáltja.

Az emeleti ablakból egy újabb puskalövés a válasz. Összerezzenek, az idegeim pattanásig feszültek.

– Hallom, mit beszéltek – ordítja Rafi. Mintha mi, emberek, süketek lennénk. Mondjuk, az angyalokhoz képest valószínűleg azok is vagyunk. – És a válasz nem. Nem hiszem, hogy a szárnyaim érnének annyit, mint egy angyalszárny. És esélyetek sincs, hogy elkapjatok, ne is áltassátok magatokat! Nekünk csak a ház kell. Legyen eszetek, és húzzatok el!

A bejárati ajtó kivágódik. Három megtermett fickó lép elő, puskáikkal három különböző irányba célozva. Láthatóan fogalmuk sincs, hogy merre lehet az ellenség.

Rafi szárnyra kap. Félelmetes látványt nyújt, ahogy lenyűgöző démonszárnyain a levegőt szeli, majd földet ér a ház mellett. A sáskák megindulnak utána, a lombok takarásából itt-ott kivillan a testük és kígyózó skorpiófarkuk.

A férfiak rájönnek, hogy mivel állnak szemben, és futásnak erednek. A közeledő sáskák elől a fák közé rohannak, és a romokat meg a törmelékhalmozatot kerülgetve a part felé szaladnak.

Ahogy távolodnak, egy nő ugrik ki a házból, és iszkol, mint egy megvert kutya. A férfiakkal ellenkező irányba fut. Többször hátrafordul, hogy lássa, azok merre tartanak. Úgy látszik, tőlük még inkább szeretne távolságot tartani, mint a szárnyas teremtményektől. A ház mögötti dombok közt tűnik el, miközben a férfiak elérik a csónakokat, és kieveznek az öbölbe.

Rafi a kiürült ház elé sétál, megáll és hallgatózik, majd int, hogy kövessük, és belép az ajtón.

Mire a viktoriánus épülethez érünk, Rafi kikiabál:

– Nincs itt senki, bejöhetek.

Paige vállára teszem a kezem, mikor a fehér léckerítés kapuján át belépünk az udvarba. Úgy szorongatja Rafi tollas szárnyait, mint-ha a kispárnája lenne, miközben a házat bámulja. A vajszínű falakon gesztenyebarna a díszítés. A verandán vesszőből font bútorok, akár egy babaház.

Az egyik sáska ledobja Beliel mozdulatlan testét a léckerítés mellé. Úgy fekszik ott, mint egy darab fa. Elgyötört teste, akár a nyers hús, még mindig szivárog a vér az arcán és a karján lévő sebekből, ahonnan Paige jókora darabokat harapott ki. Szánalmasan néz ki, szörnyű, amit a sáskák műveltek vele, de egy cseppet sem sajnálom.

– Mit csinálunk Beliellel? – kérdem Rafit.

– Majd én gondoskodom róla.

Rafi lejön a veranda lépcsőjén, és elindul felénk.

Tekintettel a rettenetes dolgokra, amiket Beliel művelt, nem igazán értem, hogy Rafi miért csak a szárnyait vágta le ahelyett, hogy megölte volna. Talán azt gondolta, hogy majd a sáskák elintézik, vagy hogy a Paige által okozott sérülések halálosak. De ha már idáig kibírta, Rafi láthatóan nem akar végezni vele.

– Gyere, Paige!

A húgom felsétál a verandára, és bemegy a házba.

Arra számítottam, hogy odabent minden csupa por és penész lesz, de meglepő tisztaság fogad. A nappali úgy néz ki, mintha kiállítóterem volna. A sarokban egy 1800-as évekből származó női ruha látható. Mellette egy kupacban rézállványok állnak, amikről múzeumi kordon kötelei lógnak; többé nem kell távol tartani a látogatókat az antik bútoroktól.

Paige körülnéz, és az ablakhoz megy. A katedrálüvegen át látni, ahogy Rafi a kerítés kapujához vonszolja Belielt. A földre löki, és hátrasétál a ház mögé. Beliel halottnak látszik, de tudom, hogy él. A sás-kák mérge megbénítja az áldozatokat, halottnak látszanak, de öntudatuknál maradnak. Részben ettől is olyan rettenetes a szúrásuk.

– Gyere, nézzük meg a ház többi részét is! – mondom Paige-nek, de ő továbbra is Beliel összeaszott testét bámulja.

Odakint ismét feltűnik Rafi, a kezében rozsdás láncokkal. Félelmetes látvány, ahogy megkötözi Belielt: a nyaka, a kerítésoszlop és a combjai köré tekeri a láncokat, majd a mellkasánál egy lakattal rögzíti az egészet.

Ha nem ismerném, most megrémülnék Rafitól. Kíméletlenül és barbáruul bánik a magatehetetlen démonnal. Mégis, különös módon Beliel az, aki folyton magára vonja a figyelmemet. Összeláncolt alakjában van valami, ami fogva tartja a pillantásomat. Valami fura módon ismerős.

Elhessegetem az érzést. Valószínűleg csak a kimerültségtől hallucinálok.

# 3

SOSEM VOLTAM AZ A KORÁN KELŐ TÍPUS, és most, hogy napok óta nem alszom, úgy érzem magam, mint egy zombi. Szeretnék bezuhanni az első ágyba, és egy hétig egyfolytában aludni.

De előtte még segítenem kell a húgomnak.

Egy órába telik, mire lecsutakolom a kádban. Beliel rászáradt vére borítja tetőtől talpig. Ha a rettegő emberek az Ellenállásnál szörnyetegnek tartották a kis virágmintás ruhácskájában, akkor bizonyára fáklyákkal hadonászó, lincselésre kész falusi csürheként viselkednének, ha így látnák.

Az öltései és horzsolásai miatt nem merem rendesen lesikálni. Normális esetben ez anya dolga volna. Mindig is meglepően gyengéden bánt Paige-dzsel.

Talán ugyanez jut Paige-nek is az eszébe, mert megkérdezi:

– Hol van anya?

– Az Ellenállásnál. Mostanra már a táborba kellett érjenek. – A szivaccsal vizet csorgatok rá, és óvatosan végigsimítok az öltések között. – Utánad indultunk, hogy megkeressünk, de elfogtak, és az Alcatrazba vittek minket. De már biztonságban van. Az Ellenállásnak sikerült mindenkit kiszabadítania a szigetről, láttam anyát az egyik hajón, amin elmenekültek.

A sebek még mindig gyulladtnak tűnnek, és nem szeretnék véletlenül kitépni egy öltést. Azt nézem, hogy vajon felszívódó varratok-e, vagy az a fajta, amit orvosnak kell kiszednie.

Erről eszembe jut Doki, a fickó, aki műtötte. Nem érdekel, milyen nyomás alatt volt. Tisztességes emberi lény nem szabdalt volna össze így egy kisgyereket, és nem csinált volna belőle emberevő szörnyet, csak mert Uriel, az a nagyzási hóbortban szenvedő angyal, azt mondta neki. Legszívesebben szétverném Doki fejét, látva, hogy mit tett Paige-dzsel.

Nem örültséggel fantáziálni, mikor talán ő az egyetlen, aki segíthet rajta?

Nagyot sóhajtok, és beleejtem a szivacsot a vízbe. Képtelen vagyok tovább nézni Paige kiálló bordáit, ahogy feszül rajtuk az összeviszsa öltögetett bőr. Amennyire lehetséges, letisztogattam. Vérteljes ruháit behajítom a mosdókagylóba, és átmegek az egyik hálóba szétnézni, találok-e valamit, amit felvehetne.

Áttúrom az antik komód fiókjait, de nem igazán számítok rá, hogy bármi használhatóra lelek. A ház inkább tűnik valamiféle múzeumnak, mint lakóháznak. De valaki mintha beköltözött volna ide. Talán úgy döntött, hogy ez lesz az otthona. Nincs sok holmi, de egy nő tutira lakhatott itt egy darabig, mert találok egy fehér blúzt és egy vászonszoknyát. Tangabugyit. Csipkés melltartót. Vállpántos trikót. Levágott aljú pólót. És egy férfi bokszerszót.

Az emberek a Nagy Támadás utáni első napokban mulatságos módon viselkedtek. Mikor elhagyták az otthonukat, mobiltelefont vittek magukkal, laptopot, kulcsokat, levéltárcát, bőrröndöt, és olyan cipőt, ami egy trópusi tengerpartra talán megfelelő lett volna, de arra nem, hogy az utcán fussanak benne. Mintha arra számítottak volna, hogy csak néhány nap, és a dolgok visszatérnek a szokott mederbe.

Végül aztán ezek a cuccok elhagyott autókban és az utcákon eldobálva végezték, vagy jelen esetben egy múzeum komódjának a fiókjában. Találok egy XXL-es pólót. Valószínűtlen, hogy akadjon itt egy nadrág Paige méretében, így egyelőre ez a térdig érő póló is megteszi.

Lefektetem és betakargatom a hűgomat, a cipőjét az ágy mellett hagyom, arra az esetre, ha sietve kéne távoznunk. Megcsókolom a homlokát, és jó éjt kívánok neki. A szeme lecsukódik, mint egy alvóbabának, és a lélegzete szinte azonnal egyenletessé válik. Teljesen ki lehet merülve. Ki tudja, mikor aludt utoljára? És ki tudja, mikor evett utoljára?

Lemegyek a földszintre, ahol Rafit az ebédlőasztalon kiterített szárnyai fölé hajolva találom. Az álarcot időközben levette. Megkönnyebbüléssel tölt el, hogy ismét láthatom az arcát. A tollakat fésülgeti. A vért már lemosta a szárnyakról. Ázottan és élettelenül hevernek az asztalon. Kihúzkodja a törött tollakat, és eligazgatja az épeket.

– Legalább visszakaptad őket – mondom.

A fény megcsillan fekete haján.

Nagy levegőt vesz.

– Megint ott tartunk, ahonnan indultunk. – Egy fából faragott széken ül, eléggé magába roskadva. – Találnom kell egy orvost. – A hangja nem túl optimista.

– Az Alcatrazban sokféle holmit találtak. Angyalsebészeti felszerelést, gondolom. Mindenféle kísérletet végeztek ott. Azok közt nem lehet valami használható?

Rafi rám néz. A szeme olyan kék, hogy szinte már fekete.

– De. Talán. Egyébként sem ártana körülnézni azon a szigeten. Túl közel van, hogy figyelmen kívül hagyjuk. – A homlokát masszírozza.

Mereven feszülő vállain látom, mennyire nyomasztja az események alakulása. Amíg Uriel arkangyal összehozott egy hamis apokalipszist, átverte az angyalokat, hogy őt válasszák meg Hírvivőnek, Rafi az angyalszárnyait hajszolta, hogy visszavarrassa őket a hátára. Nélkülük nem térhet vissza az angyalok közé, hogy helyrehozza a dolgokat.

– Rád férne egy kis alvás – mondom. – Ahogy mindnyájunkra. Olyan kimerült vagyok, hogy mindjárt összezsugorlanak a lábaim.

Egy pillanatra megingok, tényleg alig állok a lábamon. Hosszú volt az éjszaka, és kész csoda, hogy mindannyian megértük a reggelt. Arra számítok, hogy vitatkozni fog, de bólint. Ebből is látszik, milyen fáradt, és talán időre is szüksége van, hogy kitalálja, honnan kerítsen orvost, aki segíteni tud rajta.

Felvánszorgunk a hálószobákhoz.

Odafent Rafihoz fordulok.

– Én majd Paige-dzsel...

– Biztos vagyok benne, hogy Paige egyedül nyugodtabban alszik.

Először azt gondolom, hogy talán kettesben akar maradni velem. Egy pillanatra örült mód zavarba jövök, ugyanakkor izgalom tölt el, de aztán meglátom az arckifejezését.

Szigorú pillantást vet rám. Ennyit az elméletemről.

Egyszerűen csak nem akarja, hogy egy szobában aludjak a húgommal. Nem tudja, hogy egyszer már aludtam vele, az Ellenállás táborában. Bőven lett volna rá alkalma, hogy rám támadjon.

– De...

– Itt alszol, ebben a szobában. – Rafi az előtér túloldalán lévő ajtóra mutat. – Enyém lesz a kanapé.

Neki valószínűleg fel sem tűnik, hogy milyen parancsoló a hangja. Nyilván hozzászokott, hogy szó nélkül engedelmeskednek neki.

– Az nem is igazi kanapé. Csak egy antik szófa, feleakkora hölgyekre méretezve, mint te.

– Aludtam már sziklák közt is, a hóban. Ahhoz képest egy kényelmetlen szófa valóságos luxus. Remekül elleszek rajta.

– Paige nem fog bántani.

– Egész biztosan nem, mert olyan távol leszel tőle, hogy nem jelentesz neki kísértést, miközben védtelenül alszol.

Túl fáradt vagyok ahhoz, hogy vitatkozzak vele. Benézek a hűgomhoz, hogy alszik-e, aztán átmegyek a másik hálóba. A reggeli nap betűz a szoba ablakán át az ágyra. Az éjjeliszekrényen szárított vadvirágcsokor lila és sárga foltja színesíti a szobát. A nyitott ablakon át rozsmaring illata száll.

Kibújok a cipőből, Tündérmackót az ágynak támasztom, hogy a kezem ügyében legyen. A játék mackó tüllszoknyája eltakarja a kard hüvelyét. Mióta találkoztunk Rafival, halványan érzem a kardan sugárzó hangulatot. Egyszerre boldog, hogy a közelében lehet, és szomorú, hogy el van tiltva tőle. Megsimogatom a maci puha bundáját, és barátságosan megveregetem.

Általában felöltözve alszom, arra az esetre, ha hirtelen menekülni kéne. De utálok ruhástól feküdni az ágyban. Meglehetősen kényelmetlen dolog, és ez a barátságos szoba arra emlékeztet, milyen volt, amikor még nem kellett egyfolytában rettegni.

Elhatározom, hogy ez most azon ritka alkalmak egyike lesz, amikor kényelmesen alszom. Visszamegyek a komódhoz, és újra a ruhák közé túrok, amiket korábban már átnéztem. Nem túl nagy a választék, de igyekszem kihozni belőle a legjobbat. A rövidre vágott pólót és a férfi bokszeralsót választom. A póló kissé bő, de jó rám. A bordaívem aljáig ér, a hasamat csupaszon hagyja. A bokszeralsó



tökéletesen passzol rám, bár férfiakra szabták. Az egyik szára kissé rojtos, de tiszta, és a gumija nem túl szoros.

Bebújok az ágyba, áhítattal csodálom a selymes paplanhuzat luxusát. És abban a pillanatban, ahogy leteszem a fejem a párnára, máris elmosódik a külvilág. Az ablakon enyhe szellő árad befelé. Valahol tisztában vagyok vele, hogy odakint süt a nap, és olyan meleg van, ahogy az néha októberben megesik.

De közben mintha hatalmas vihart látnék. A nap ragyogását elhomályosítja az eső, és a kertre néző szoba képét komor felhők váltják fel, ahogy egyre mélyebbre sodródok az álomba.



Ismét abban a jelenetben találom magam, amikor a bukottakat láncra verve hurcolják a pokolba. A nyakukba és a homlokukba, a csuklójukba és a bokájukba mélyedő vastüskékről vér csepeg, ahogy a pokolfajzatok meglovagolják őket.

Ez ugyanaz az álom, amit a kard egyszer már mutatott az Ellenállás táborában. De halványan rémlik, hogy nem a karddal a kezemben fekszem. Itt van mellettem, az ágynak támasztva, de nem érek hozzá. És az érzés sem olyan, mintha a kard emléke lenne.

A saját emlékemről álmodok, hogy milyen volt a kard emlékeiben lenni. Álom egy álomról.

A viharos szélben Rafi lefelé, a föld irányába tart, ereszkedés közben néhány bukottnak megérinti a kezét. Látom az arcukat, ahogy egy-egy pillanatra Rafiéhoz ér a kezük. A Felvigyázók lehetnek, az angyalharcosok elit csapata, akik szerelembe estek az emberek lányaival. Rafi volt a vezetőjük, ezek az ő hűséges katonái. Könyörögő pillantásaikkal kérik, hogy mentse meg őket, noha ők döntöttek

úgy, hogy az angyali törvényeket megszegve feleséget választanak maguknak az emberek lányai közül.

Az egyik arcon megakad a pillantásom. A lánkra vert alak ismerősnek tűnik. Jobban megnézem magamnak, aztán hirtelen felismerem.

Beliel az.

Fiatalabbnak tűnik, mint amilyennek ismerem, és a szokásos gúnyos vigyora is hiányzik. Dacos arcában haragot látok, de a szemében őszinte fájdalom tükröződik. Egy pillanatra megszorítja Rafi kezét, mintha kezét fognának.

Rafi bólint, és folytatja az ereszkedést a föld felé.

Villám fénye ragyogja be az eget, az ég felmorajlik, esőcseppek csorognak Beliel arcán.



Mire felébredek, a nap már jócskán odébb haladt az égen.

Nem hallok semmi szokatlant, remélhetőleg Paige még alszik. Felkelek, és a sarkig tárt ablakhoz lépek. Kint még mindig süt a nap, a fák leveleivel szellő játszik. A madarak úgy dalolnak, a méhek úgy zümmögnek, mintha a világ mit sem változott volna.

A meleg dacára végigfut rajtam a hideg.

Beliel továbbra is a kertkapuhoz láncolva hever, összeaszottan és tele sebekkel. De a szeme nyitva van, és egyenesen rám bámul. Gondolom, mostanra elmúlt a bénultsága. Nem csoda, hogy őt láttam a rémálomban.

Lehet, hogy nem is rémálom volt? Inkább valami olyasmi, mint az emlékek, amiket a kard mutatott. Fejcsóválva próbálok értelmet találni az egészben.

Lehetséges, hogy Beliel is egyike volt Rafi felvigyázóinak?

# 4

A SZOBA FELMELEGEDETT A NAPSÜTÉSBEN. Nagyjából dél körül járhat az idő. Csodás érzés, hogy pillanatnyilag szünetel az egész örület.

Legszívesebben visszaaludnék, de egy pohár víz jólesne. Amikor kinyitom az ajtót, Rafit látom az előtérben. Csukott szemmel ücsörög.

– Hát te mit csinálsz itt?

– Olyan fáradt voltam, hogy nem volt erőm elmenni a kanapéig – mondja anélkül, hogy kinyitná a szemét.

– Örködsz? Felváltottalak volna, ha szólsz. Mitől kell tartanunk?

– Rafi felhorkan. – Úgy értem, egy konkrét ellenségtől? – Némán ül, arccal Paige ajtaja felé fordulva. Gondolhattam volna. – Nem fog bántani.

– Beliel is ezt gondolta.

Nem nyitja ki a szemét, az ajka is alig mozog. Ha nem beszélne, azt hihetném, hogy alszik.

– Beliel nem a nővére, és nem ő nevelte fel.

– Tarthatsz érzelgősnek, de akkor is jobb szeretem, ha egy darabban vagy. Ráadásul nem ő az egyetlen, akit érdekelhet az ízletes hússod.

Félrebillentem a fejem.

– Ki mondta, hogy ízletes vagyok?

– Nem ismered a mondást? Ízletes, mint egy bolond?

– Ezt most találtad ki.

– Akkor biztos csak az angyalok használják. Azt jelenti, hogy a bolondok jobb, ha vigyáznak. Ki tudja, mivel találkoznak a sötét éjszakában.

– De most nappal van.

– Aha. Azt legalább nem tagadod, hogy bolond vagy.

Végre vigyorogva kinyitja a szemét. Ahogy meglát, leesik az álla.

– Mi van rajtad? – Tetőtől talpig végigmér.

Olyan kényelmes, hogy el is feledkeztem róla, a levágott aljú pólóban és a sztrecs bokszerben vagyok. Végignézek magamon, van-e miért feszélyezve érzem magam. A ruházatom kellőképpen takar, eltekintve a hasamtól. És talán a lábamból is a szokásosnál kicsivel több látszik.

– Kérdezi az a fickó, aki folyton ing nélkül szaladgál?

Mondjuk, nekem kimondottan tetszik, ha nincs rajta ing és ki látszik a kocka hasa, de ezt inkább nem említem.

– A szárnyak miatt nem túl kényelmes viselet az ing. Azonkívül nem hallottam, hogy bárki panaszkodott volna.

– Azért ez ne szálljon a fejedbe, Rafi! Dicsérni se dicsért senki.

Legszívesebben hozzátenném, hogy rengeteg srác van, aki ugyanolyan jól néz ki, mint ő, de az durva hazugság lenne.

Továbbra is az öltözetemet méregeti.

– Férfiassó van rajtad?

– Aha. Pont jó rám.

– Kié?

– Senkié. Az egyik fiókban találtam.

Kinyújtja a kezét, és a kirojtosodott szárból húzni kezd egy lógó cérnaszálat. Az anyag felfeslik, lassan kigyózó mozgással szálakra bomlik, amitől az alapból is rövid rövidnaci még rövidebb lesz.

– Mi lenne, ha most hirtelen menekülnöd kellene? – A hangja rekedt, mereven, megbabonázva bámulja a lebomló szálat.

– Felkapnám a cipőmet, és rohannék.

– Ebben a ruhában? Törvényen kívüli férfiak elől?

Pillantása a hasamra vándorol.

– Ha azon aggódsz, hogy perverzek törnek ránk a házban, akkor megnyugtatlak, teljesen mindegy, hogy ez van rajtam vagy egy kitérdelt mackónadrág, szakadt kardigánnal. Vagy tisztességes emberi lények, vagy nem. Az pedig a tetteiken múlik, nem a ruhámon.

– Nem sok idejük lesz tettekre, miközben ütöm az arcukat. Az illetlen viselkedést nem tűröm.

Egy félmosolyt villantok rá.

– Mert te mindig olyan illedelmes vagy.

A sóhajába mintha egy csepp önutálat keveredne.

– De csak mostanában, mióta veled vagyok.

– Ezt most miért mondod?

Bárcsak ne fulladt volna el a hangom!

– A kemény padlón ücsörgök a szobád ajtaja előtt, miközben te édesdeden szundikálsz. Nem?

Háttal a falnak lecsúszom mellé az előtér padlójára. Ahogy ülünk, a karunk majdnem összeér. Hagyjuk, hogy ránk telepedjen a csend.

Kis idő múlva megszólalok:

– Szerintem neked is jót tenne egy kis alvás. Tiéd lehet az ágy. Én majd őrködöm kicsit.

– Szó sem lehet róla. Te vagy veszélyben, nem én.

# TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

**Elit cím az Elit teamnek!**

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

**Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!**  
**GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT**  
értékes, számozott példánya!

**Már rendelhető!**  
**LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,**  
hogy még értékebb legyen  
a példányod!

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

**MOST**  
**-18% KEDVEZMÉNNYEL** lehet a tiéd!  
**+ AJÁNDÉK**ot is kapsz mellé!

**NE HAGYD KI!**  
Rendeld meg most,  
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:  
[Kérem máris!](#)

– Mit gondolsz, mi támadhat itt rám?

A karom hozzáér az övéhez, ahogy oldalt fordulok, hogy ránézzek.

– A lista meglehetősen hosszú.

– Mióta vigyázol rám ennyire?

– Amióta az ellenségeim úgy gondolják, hogy az az ember lánya vagy, aki hozzám tartozik.

Nyelek egy nagyot. Kiszáradt a szám.

– Úgy gondolják?

– Beliel látott minket együtt az álarcosbálon. Hiába volt rajtam álarc, Uriel tudja, hogy én voltam veled a parton.

– Szóval az vagyok? – suttogom. – Az ember lánya, aki hozzád tartozik?

Szinte hallom, akkorát dobban a szívem. És még hevesebben kezd verni, amikor eszembe jut, hogy valószínűleg ő is hallja.

Elfordítja a tekintetét.

– Van, amit egyszerűen nem lehet. De ezt sem Uri, sem Beliel nem fogja fel.

Kiengedem a levegőt. Lassan, fegyelmezetten. Akár azt is hozzátehettem volna, hogy én sem fogom fel.

– Mit gondolsz, ki pályázik rám? – kérdezem.

– A szokásoson kívül? Angyalok egész légiója látta, hogy velem voltál, amikor levágtam Beliel szárnyait. Egy „angyalok” szárnya-  
it vagdosó, álarcos „démon” társa vagy. Ez bőven elegendő, hogy a nyomodba eredjenek, ha másért nem, hát azért, hogy engem megtaláljanak. Ráadásul megöltél egy angyalt, amiért automatikusan halálbüntetés jár. Meglehetősen népszerű lány lettél.

Végiggondolom, amit mondott. Hogy mihez is kezdjek ezzel az egésszel.